

[Kultur- og kommunikationsministeren]

skatteregler, som giver rammen for, at der kan ske fradrag til kulturinstitutioner.

Jeg synes også, man skulle læse forslaget, når man taler om det, for alene det, at der står, at det skal være institutioner og foreninger eller tilsvarende, der kan få tilskud, vil betyde, at det enkelte folketingsmedlem ikke kan få tilskud; så det vil være let at afgøre for et kommende nævn. Men der er en sammenhæng, og derfor er der ganske udførlige begrundelser for, hvorfor vi mener, at dette flerstrengede system bør etableres i den del af forslagene, som jeg har fremsat. Så er der de skattetekniske begrundelser, for det er en skatteteknisk ramme, der skal lukkes op for, for at vi kan komme frem til, at man kan fortsætte med kulturtilskud. Ellers vil man fortsætte som nu med ren og pur reklame. Men med en ordning som den, vi foreslår, vil man kunne få tilskud og stimulere fremkomsten af tilbud, som ikke er ren og pur reklame. Det synes jeg nok er hovedbudskabet, som har ligget i det, der blev sagt her, og som også skatteministeren var inde på.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Jimmy Stahr anførte, at jeg havde talt varmt for etableringen af dette nævn. Det er rigtigt, at jeg har argumenteret for, at når der laves en lov, der giver fradragsret for gaver til disse kulturelle formål, er det af skatteadministrative grunde nødvendigt med et nævn for at afgrænse kredsen af institutioner, foreninger m.v., hvortil der kan gives bidrag med fradragsret.

Derimod har hr. Jimmy Stahr ikke ret i, at der er behov for et nævn til at trække grænsen mellem fradragsberettigede sponsorbidrag og ikkefradragsberettigede sponsorbidrag. Der har vi hele det skatteadministrative system til at trække disse grænser. Det behøver vi ikke nye nævn til, for vi har allerede opbygget en struktur til at klare disse afgrænsninger. Jeg sagde blot, at en række af disse afgrænsninger bliver nemmere med det forslag, som ligger her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
 Lovforslagene blev behandlet uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget under punkt 7 henvises til Kulturudvalget og lovforslaget under punkt 8 henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 102:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Begrænsning af retten til underskudsfræmsørelse for selskaber).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
 (Fremsat 24/11 87).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 10 opførte sag, nemlig:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 70:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Handel med underskud i tomme selskaber).

Af Stavad (S) m.fl.
 (Fremsat 10/11 87).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling**Skatteministeren (Fogh Rasmussen):**

Socialdemokratiets forslag om handel med såkaldte underskudsselskaber går ud på, at et aktieselskabs ret til at fremføre underskud bortfalder, såfremt selskabets hidtidige virksomhed er ophørt eller afhændet og selskabets ejerkreds efterfølgende ændres, så nye aktionærer eller anpartshavere får bestemmende indflydelse i selskabet. Formålet med lovforslaget er at forhindre, at en aktionærkreds overtager et tomt underskudsselskab for så at udnytte underskuddet til at gøre afkast af finansielle aktiver skattefrie, indtil underskuddet er brugt op. Det anføres tillige i bemærkningerne, at den fleksibilitet og bevægelsesfrihed, som er nødvendig for, at et underskudsgivende selskabs aktiviteter kan omlægges eller udvides i forbindelse med et ejerskifte, skal bibeholdes. Ejerkredsen skal i disse tilfælde fortsat kunne udskiftes, uden at selskabet mister retten til at fremføre underskud.

[Skatteministeren]

Jeg vil sige, at regeringen er meget enig i den målsætning, der ligger bag Socialdemokratiets forslag, men regeringen mener ikke, at udformningen af selve forslaget opfylder denne målsætning. Dels bortfalder retten til at fremføre underskuddet, uanset hvilke indtægter selskabet oppebærer, dels vil det være nemt at indrette sig sådan, at underskudsselskabet ikke bliver omfattet af forslaget. F.eks. kan selskabet opretholde en minimal erhvervs-mæssig aktivitet, eller aktierne i selskabet kan overdrages inden afvikling af aktiviteterne.

Regeringens forslag om begrænsning af selskabers adgang til at fremføre underskud er i sin udformning helt anderledes end Socialdemokraternes forslag. Derimod er virkningen af regeringens forslag netop, at det ikke længere vil kunne svare sig for passive investorer at købe et underskudsselskab, simpelt hen fordi underskuddet ikke vil kunne fremføres til modregning i kapitalindtægten, altså f.eks. renter og udbytte og den slags. Underskuddet vil til gengæld altid kunne modregnes i indtægter fra erhvervsvirksomhed, så der ikke lægges hindringer i vejen for videreførelse af produktionsselskaber.

Man kan altså sammenfattende sige, at Socialdemokratiets forslag næppe vil være et effektivt værn i virkeligheden mod egentlig skattemæssig spekulation i underskudsselskaber. Det næste, man kan sige, er, at uanset de intentioner, der ligger bag Socialdemokratiets forslag om at ramme meget målrettet på de finansielle transaktioner, kan Socialdemokratiets forslag i sin praktiske virkning hindre en fornuftig rekonstruktion af nødlidende virksomheder. På den baggrund vil jeg opfordre Socialdemokraterne til at tilslutte sig regeringens lovforslag.

Stavad (S):

Måtte jeg sige til regeringen og regeringspartierne med et gammelt ord, at den, der overvinde sig selv, er større end den, der indtager en stad. Jeg synes, det er glædeligt, at regeringen er kommet til fornuft, at regeringen nu også indser, at det er nødvendigt at gribe ind over for den spekulation, der foregår med underskud i tomme selskaber. Så sent som i juli måned i år spurgte jeg den daværende skatteminister, om han var parat til at gribe ind over for den utitalende spekulation. Der kom en klar og utvetydig afvisning af at foretage sig noget.

Derefter har der været en offentlig debat, hvor vi er nogle stykker, der har tilkendegivet, at vi ønskede den form for spekulation standset. Regeringen har ikke ytret sig i den retning. Først efter at Socialdemokratiet har fremsat sit forslag, og efter at et flertal her i Tinget har tilkendegivet, at man ønsker at gennemføre en standsnings af den spekulation, spiller skatteministeren ud.

Skatteministeren skal ikke have utak for, at han kommer nu. Jeg synes, der er nogle gode taktik i skatteministerens forslag. Jeg synes, der er en fin, klar definition i skatteministerens forslag; der siger, at såfremt 50 pct. af aktierne skifter ejer, vil man ikke have adgang til at kunne fremføre underskud til modregning i kapitalindkomst. Jeg synes, det er en fin, en klar definition, så det skal ministeren have tak for: at han derigennem har fået en bedre mekanisme – det er jeg enig med ministeren i – i forhold til den konkrete problemstilling om kapitalafkast, end der i det socialdemokratiske forslag.

Til gengæld er jeg betænkelig ved, at ministerens forslag har en række mangler. Jeg mener faktisk, at hvis vi alene afgrænser dette kapitalafkast, vil vi se en ny spekulation udvikle sig, idet man i stedet for vil sælge kraftigt indtægts-givende aktiviteter til tomme selskaber.

Vi ser i øjeblikket en trafik, hvor man for at kunne likvidere til en beskatning på 25 pct. sælger aktiviteter ud af gode, sunde selskaber og så scorer den kapital, der er tilbage, med en minimal beskatning på 25 pct. Den bør vi isoleret set, vil jeg godt sige, have fat i for sig selv.

Men hvis ministerens forslag kører igennem, hvad vil så være enklere for den hovedaktionær, der ønsker at trække disse midler ud skattefrit eller til en meget lav beskatning, end at flytte aktiviteten, som er kraftigt overskudsgivende, over i et underskudsselskab, så man fortsat kan fremføre underskuddet. Derfor mener jeg, at der er et ganske betydeligt hul dér.

Derudover har jeg et meget konkret spørgsmål til skatteministeren. Skattelovrådet barslede med en betænkning, der er dateret, jeg tror, det er den 9. februar 1987. Det var lidt betænkeligt, synes jeg nok, at den først kom Folketinget i hænde, efter at Folketinget var taget hjem efter grundlovsdag. Det kan vi ikke klandre den nuværende skatteminister for. Men i den er der en klar anvisning på, hvordan man undgår, at

[Stavad]

det samme underskud, som vi har oplevet med det store Flexplanunderskud, kan fratrækkes 2 gange. Jeg har omtalt det i bemærkningerne til vores forslag. Hvorfor har regeringen ikke taget et initiativ? Agter regeringen at tage et initiativ? Hvis ikke, kan man fortsætte med at trække det samme underskud fra 2 gange.

Må jeg konkluderende sige, at jeg synes, ministerens forslag har så gode takter, at vi ikke kan undvære det. Jeg synes, ministerens forslag ville være meget velegnet som ændringsforslag til det socialdemokratiske forslag. Så får vi lukket meget præcist det, som skatteministeren har anvist, og vi hindrer de spekulationsmuligheder, som jeg har nævnt her. Samtidig opnår vi den fordel, at de mange – efter det, jeg kan bedømme efter de telefonopringninger, jeg har haft – der har spekuleret de sidste 14 dage fra den 10. november 1987, hvor Socialdemokratiets forslag blev fremsat, og indtil den 24. november, hvor ministerens forslag blev fremsat, får vi også stoppet, det hul får vi lukket. Vi har desuden lavet en effektiv løsning i forhold til fremtiden, specielt hvis ministeren vil love her, at han vil komme med et forslag, der er i overensstemmelse med Skattelovrådets anvisninger. Hvis ikke ministeren vil, bliver vi nødt til også at tage det initiativ, men jeg håber, vi får en bekræftelse fra ministeren.

Aagaard (KF):

Intentionerne i de to forslag, som vi har til behandling, er jo, at det ikke skal være muligt at købe tomme aktieselskaber med underskud og derefter udnytte dem skattemæssigt. Det er intentioner, vi fra konservativ side er enige i. Enhver form for misbrug af vores skattelovgivning er uacceptabel.

Vi er altså ikke uenige med Socialdemokratiet i målsætningen, men vi er ligesom ministeren af den opfattelse, at der til det socialdemokratiske forslag kan rejses en del spørgsmål for at få afklaret, om målsætningen kan opfyldes.

Ministeren har allerede været inde på det, så jeg kan fortsætte med at spørge om følgende. Efter Socialdemokratiets forslag finder begrænsningen af retten til at fremføre underskuddet kun anvendelse, såfremt selskabets ejerkreds ændres efter virksomhedsophør. Kan dette ikke omgås ved, at aktierne overdrages, inden virksomheden er afviklet, hvorefter selskabet kan sælge virksomheden f.eks. til tidligere aktionærer?

Jeg er også af den opfattelse, at det er uafklaret, efter hvilke kriterier det skal bedømmes, om ejerkredsen er væsentligt ændret. Er det ikke rigtigt opfattet, at der ikke tages stilling til, hvornår eller hvorledes en ny aktionærkreds skal have opnået en bestemmende indflydelse? Jeg har vist også ret i, at det er uafklaret, hvordan det skal konstateres, om der er sket et skift i den bestemmende indflydelse i et børsnoteret selskab. I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at spørge, om ikke Socialdemokratiet er enig i, at det ikke er med børsnoterede selskaber, at spekulatøren har fundet sted.

Som nævnt indledningsvis er vi ikke uenige i de intentioner, der ligger bag forslaget, men vi er af den opfattelse, at vi med regeringens forslag får en afbalanceret løsning på hele problemstillingen.

Jens Thoft (SF):

Det er SF's opfattelse, at både regeringens og Socialdemokratiets forslag, vi behandler her under ét, er gode forslag. De prøver at løse nogle af de klart dokumenterede problemer ved spekulation i tomme selskaber med underskud. Egentlig er det lidt pudsigt, at ministeren selv fremsætter dette forslag, men det skyldes måske, at vi har fået en ny skatteminister, for da jeg som nyt folketingsmedlem i 1984 rejste spørgsmålet om de tomme selskaber i Skatte- og Afgiftsudvalget, var regeringen aldeles ikke interesseret i det og kunne ikke se noget problem. På samme måde forholdt det sig i 1986 og ligesådan i sommeren i 1987, da hr. Stavad fulgte sagen op, men det er altid godt at komme til ny erkendelse og tillykke med det.

Det skyldes måske også dagspressens oplysninger om Berlingskes fupnummer med tomme selskaber. Det skyldes måske også oplysningerne om, hvordan skatteyderne er kommet til at betale en stor del af udgifterne i forbindelse med de seneste bankkrak, og endelig er der sagt, som er i gang af Flexplans tomme skal osv. Vi har haft dokumentation for, at her er virkelig et problem, som det var skandaløst at der ikke allerede var taget fat på. Har man læst sin avis dagligt, så har man også siden Socialdemokratiets fremsættelse kunnet se hyppige annoncer fra folk, der i en fart skal have fundet købere til tomme selskaber med underskud.

Ser vi konkret på de to forslag, kompletterer de hinanden fint. Jeg mener, at skatteministe-

[Jens Thoft]

ren løser problemerne ved finansielle selskaber bedre end Socialdemokratiet, og jeg har egentlig forstået på den socialdemokratiske ordfører, at det også er Socialdemokratiets opfattelse – æres den, som æres bør – medens jeg synes, Socialdemokratiet løser den række af problemer med andre former for selskabsaktiviteter, som ministeren går helt uden om, og som ministeren lader stå tilbage som et kæmpehul. Jeg må spørge ministeren, hvorfor i alverden man skal kunne stoppe en produktionsaktivitet over i et tomt underskudsselskab, og det kan man med ministerens forslag. Jeg synes altså, at Socialdemokratiets forslag er bedst, for når aktiviteterne er væk og selskabet er solgt til nye ejere, kan man ikke slæbe underskuddet med. Det synes jeg er rimeligt og rigtigt, og det synes jeg at Socialdemokratiet får taget rigtigt fat på.

Alt i alt kan vi altså give de to forslag tilslutning hver for sig, men det ideelle ville da være at samarbejde dem, sådan at man ikke lod dem, der havde spekuleret i, at ikrafttrædelsesdatoen nok blev flyttet – fordi hr. Bernhard Baunsgaard altid plejer at få kolde tæer og altid vil have den flyttet frem, når vi skal til at vedtage tingene ved tredje behandling – smutte igennem, når der kommer forslag fra oppositionen. Det er helt unødvendigt at lade det hul være på 14 dage, som ministeren i realiteten lader stå åbent.

Endelig undrer det mig, og det har hr. Stavad været inde på, at ministeren ikke har inkorporeret Skattelovrådets anbefaling i betænkning 1101 i sit forslag. Det var her, man anbefalede, at havde en skatteyder i forbindelse med konkurs, gældssanering eller akkord frigjort sig fra betaling af udgifter, kunne de ikke fratrækkes, når han heller ikke skulle betale dem. Som reglerne er nu, betaler det offentlige to gange, først kreditor, som ikke skal beskattes af de penge, han heller ikke har fået, og bagefter debitor, som aldrig har betalt en krone, men får fradragretten en gang til. To gange en halv bliver en hel. Dermed kommer det offentlige til at betale udgifterne fuldt og helt. Jeg synes, at Socialdemokratiets krav til ministeren om, at Skattelovrådets anbefalinger bliver fulgt op på dette punkt, er et spørgsmål, ministeren må svare på. Jeg håber på et positivt svar.

Vi støtter altså de to forslag. De kompletterer hinanden så meget, at de bør samarbejdes og sådan, at ikrafttrædelsesdatoen bliver den

10. november 1987 for den store klump, som Socialdemokratiets forslag har taget hul på.

Skrumsager Skau (V):

Skatteministerens forslag om at forhindre misbrug af retten til at fremføre skattemæssige underskud i forbindelse med salg af underskudsselskaber kan Venstre selvfølgelig støtte. Forslaget er noget mere gennemtænkt end forslaget fra Socialdemokratiet, nr. L 70, der indeholder nogle omgåelsesmuligheder, som det er blevet påpeget.

Venstre er enig i, at det er misbrug, når et tomt underskudsselskab tilbydes på det åbne marked til en vis pris, der afhænger af det skattemæssige underskud, der kan fremføres, og vi har mange kedelige eksempler, der gør dette indgreb i skattetænkning yderst nødvendigt. Skatteministerens forslag indeholder efter min mening en fornuftig afgrænsning af selskaber, således at det naturligvis fortsat er muligt at fremføre underskud i erhvervsmæssig virksomhed uanset overdragelsen af aktierne, samt at forslaget ikke vil omfatte ikkebørsnoterede selskaber ved generationsskifte.

Vi kan fra Venstres side støtte forslaget. Da CD's ordfører ikke er til stede i salen, skal jeg også på hans vegne give tilslutning til skatteministerens forslag.

Aase Olesen (RV):

Efter de ordførertaler, der nu er holdt, må vi konstatere, at der bliver grebet ind over for køb af tomme aktieselskaber, som bruges til at få overskud til at forsvinde i tidligere underskud.

Jeg skal da ligesom den socialdemokratiske ordfører takke ministeren for, at han har påpeget, at der er huller i Socialdemokratiets forslag. Det kunne jeg forstå også på hr. Stavad at han var taknemlig for.

Det ville have været rart, hvis vi allerede her ved førstebehandlingen også havde fået en forklaring fra ministeren på, hvorfor han ikke mener, at der nu er det hul, som Socialdemokratiet mener der er i ministerens forslag. Jeg forstår det sådan, at det, man populært kalder, at man kan trække underskuddet fra to gange, fortsat eksisterer i ministerens forslag. Hvis ikke det er korrekt, synes jeg, at vi skal få det at vide allerede her og nu.

Hvis det er korrekt, må man meget hurtigt kunne få lovforslaget igennem udvalget og der-

[Aase Olesen]

med forhåbentlig undgå, at der bliver spekuleret i ikrafttrædelse og den slags.

Vi kan altså støtte et forslag, der sikrer, at der ikke er huller i systemet, når vi nu får vedtaget en lov, og anbefaler en hurtig gennemførelse.

Glistrup (FP):

Som altid vil Fremskridtspartiet også i disse sager være strengt saglig og handle ud fra, at intet menneskeligt, absolut intet, er os fremmed. Hermed har vi for de kyndige også sagt, at der intet godt og positivt argument overhovedet kan anføres til støtte for at stemme ja for noget af de to lovforslag, vi her behandler.

Hvis man skal begynde med at sige det mindst grimme, der kan siges om dem, er det, at de øger et i forvejen uudholdelig stort indkomstskattetryk i Danmark, de forringer retssikkerheden i skattesager ganske betydeligt, de fører til vilkårligheder, de fører til mange uklarheder, eftersom det kaotiske liv udvikler sig: Er et mudderselskab dannet, eller er et mudderselskab ikke dannet, eller hvad er der i grunden sket omkring alle disse ting? Det vil føre ud i en gevaldig usikkerhed, og det vil føre til, at de naive og troskyldige som sædvanlig må græde og de skatteudspekulerede hoverende kan skraldergrine ad, hvor tåbelige disse folk er inde i Folketing og i skatteadministration.

Men alle disse relativt »pæne« ting, der kan siges om forslaget vil måske nok høre sig til i et frøkenkloster, men det er jo ikke dér, vi er. Vi er i en folketingsaal, hvor vi skal sige den usmindelige sandhed om det.

Vi kan for det første fastslå, at de, der hidtil har været heroppe, overhovedet ikke har berørt det, der er problemet i sagen. De er kommet med nogle almindelige floskler, jeg vil ikke engang sige, de har været overfladiske; de har været helt nede på dette havsensdybsbund af usaglighed, som præger TV-Avisen. Andet og mere er der ikke blevet sagt af mine forgængere her på talerstolen i disse sager. Det er så let at slynge ud om at misbruge osv. Hvad er det, det drejer sig om?

Det drejer sig om nogle af de entreprenørtyper, som vi mere end noget andet af sociale grunde har behov for i Danmark. De er gået i gang med et spændende, risikofyldt projekt. Så har de måske i det første år haft et overskud på 300.000 kr., og det har de så betalt en skat af på

150.000 kr. I det næste år har de så et underskud på 200.000 kr., og de har ikke ret mange penge. Det er de svage og de fattige, som dette forslag alene rammer, dem, der ikke har penge nok til at fortsætte og stå imod et tab. Det er jo ikke A. P. Møller eller Janni Spies. De kan sagtens klare sig med et underskudsselskab og lade være med at lave aktionærskifter og så få underskuddene modregnet.

Nej, det er de svage typer, som virkelig har gjort det, som vi har mere behov for end nogen andre her i landet, og som gør en indsats for at forbedre og forny dansk erhvervsliv. Det er dem, som skal rammes, og dem, som altså ikke har de store milliarder på bankkontoen, det er dem, som man går ud for at slagte.

Men all right, så har de altså i det andet år måske et underskud på 200.000 kr., og det vil sige, at de alt i alt har tjent 300.000 kr. det første år og tabt 200.000 kr. det andet år, det vil sige, at der har været en fortjeneste på 100.000 kr., som man har betalt halvdanden hundrede tusinde kr. i skat af. Det er så det, man siger skal fortsætte. Der skal betales halvdanden hundrede tusinder kroner i skat af nogen samfundsøkonomisk i allerhøjeste grad påskønnelsesværdige mennesker; bare fordi de er fattige og ikke har bryst til at klare tingene igennem med den samme aktionærkreds, der kan lægge det, skatteministeren kalder passive investeringer, eller andet ind i selskabet, så skal disse mennesker, fordi de er fattige, og fordi de er samfundsnyttige, slagtes.

Det er horribelt, det, man gør her. For det, som selvfølgelig er forholdet, er, at når de kun har tjent 100.000 kr., skal de kun betale 50.000 kr. i skat, og det kunne man meget enkelt rette i. Vi har jo på Folketingets bord liggende, straks fra samlingens begyndelse, nr. L 35 om, at man kan gå hen og få det godtgjort i form af negativ skat, nr. L 36 om, at man kan føre underskud tilbage. Det vil være de sagligt rigtige løsninger på det at gennemføre et af de to lovforslag. Så har man det gennemført uden denne samfundsøkonomisk usaglige slagside.

Når man fører ideologiske diskussioner med socialister, hører man det gamle slagord om, at ejendomsret er tyveri, og vi andre svarer, at skat er tyveri. Det kan være, hvad det være vil ideologisk set, men her er vi altså inde på, at Folketinget vil gennemføre, at skattevæsenet skal optræde som grove tyveknegte og stjæle

[Gillstrup]

fra dette selskab det 200.000 kr.'s underskud, som skulle berettige til et skattefradrag, fordi det vitterlig er et underskud, og det er det, der altså er så frygtelig forargeligt.

Men fordi det passer hr. statsministeren bare at rende i hælene på nogle tilfældige skorter hos en tv-journalist, skal man ofre enhver retssikkerhed og retfærdighed inden for skattesystemet, og så kalder man det med dette flotte, lette ord »misbrug«.

For så yderligere at forplumre det er hans mudderkollega, hr. Stavad, tilbøjelig til at blande noget ind i denne sag, der slet ikke vedrører den, nemlig Skatterådsudvalgets udtalelser af 9. februar 1987, og den måde, som poppressen omtaler: at man kan trække et underskud fra to steder to gange.

Jeg ved ikke, om det var Se og Hør eller Rapport, eller hvad det var for et blad, der skrev det om Flexplan, som hr. Stavad har fundet sine meddelelser fra.

All right, i insolvensrettens forhold til skatteretten ligger der meget store problemer, som det, der så smukt hedder Skattelovrådets udtalelse af 9. februar 1987, løfter nogle flige af på 280 sider, eller hvor lang denne udtalelse er. Den er hvert fald tyk, for jeg slæbte den frem og tilbage på sommerferie, så jeg ved det. Derfor er det altså sådan, at der er virkelig reelle problemer, som skal løses reelt, men som disse lovforslag, uanset hvor meget man garnerer dem med, overhovedet ikke løser – hverken Socialdemokratiets forslag, som hr. Jens Thoft foregav skulle løse dette problem, eller skatteministerens.

Man kunne akkurat lige så godt sige, at alle de mennesker her i landet, der hedder Thoft, skal betale 70 pct. mere i skat, end de har gjort hidtil, fordi man har nogle problemer med underskudsselskaber, insolvensselskaber og lignende ting. Det ville være en lige så god løsning på, at skattevæsenet på den måde kunne undgå at betale et tab to gange.

Det er ikke således, at der er nogen som helst rimelighed i at blande Flexplan-problemet, som i fordrejet eller ægte form er blevet serveret for offentligheden, ind i den debat, vi fører her.

Men der går i hvert tilfælde en weekend, før vi skal behandle dette her i Skatte- og Afgiftsudvalget, og som god læsning i den kommende weekend kan jeg anbefale Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 35 og L 36, for de to forslag lø-

ser på en enkel, retfærdig og ukompliceret måde problemerne, således at der kommer klarhed og ligelighed for alle uden retssikkerhedsproblemer med hensyn til skat. De stakkels sociale tabere, vi her taler om, er jo meget værre stillede end f.eks. arbejdsløse eller kvindelige forsørgere. Her er tale om mennesker, der virkelig har gjort en indsats, har slidt og puklet 120 timer om ugen og kæmpet for en idé, for et forslag, de havde, men som er gået ned, hvorefter hr. Stavad og skatteministeren kommer og giver dem et spark i enden, fordi en TV-avis siger, at dette her er misbrug. Det, som de tidligere ordførere her har sagt, er oprørende, først og fremmest af sociale grunde. Læs lovforslag nr. L 35 og L 36, så får I givet kejsrens er, og de sociale tabere, hvad de sociale taberes er.

Kristian R. Kristensen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører i denne sag, hr. Glønborg, ikke er til stede, skal jeg fremføre hans indlæg her.

Socialdemokratiets forslag om handel med underskudsselskaber går ud på, at et aktieselskabs ret til at fremføre underskud bortfalder, såfremt selskabets hidtidige virksomhed er ophørt eller afhændet og selskabets ejerforhold efterfølgende ændres, så nye aktionærer eller anpartshavere får bestemmende indflydelse i selskabet.

Formålet med lovforslaget er at forhindre, at en aktionærkreds overtager et tomt underskudsselskab for at udnytte underskuddet til at gøre afkast af finansielle aktiver skattefrit, indtil underskuddet er brugt op. Det anføres tillige i bemærkningerne til lovforslaget, at den fleksibilitet og bevægelsesfrihed, som er nødvendig for, at et underskudsgivende selskabs aktiviteter kan omlægges eller udvides i forbindelse med et ejerskifte, skal bibeholdes. Ejerkredsen skal i disse tilfælde fortsat kunne udskiftes, uden at selskabet mister retten til at fremføre underskuddet.

Jeg er enig i den målsætning, der ligger bag Socialdemokratiets forslag. Jeg mener derimod ikke, at udformningen af selve lovforslaget opfylder målsætningen. Dels bortfalder retten til at fremføre underskuddet, uanset hvilke indtægter selskabet oppebærer, dels vil det være nemt at indrette sig således, at underskudsselskabet ikke bliver omfattet af forslaget. F.eks.

[Kristian R. Kristensen]

kan selskabet opretholde en minimal erhvervs-mæssig aktivitet, eller aktierne i selskabet kan overdrages inden afviklingen af aktiviteterne. Socialdemokratiets forslag vil således ikke være et effektivt værn mod spekulation i underskudsselskaber:

Regeringens forslag om begrænsning af selskabers adgang til at fremføre underskud er helt anderledes end Socialdemokraternes forslag. Derimod er virkningen af regeringens forslag netop, at det ikke længere vil kunne svare sig for passive investorer at købe et underskudsselskab, fordi underskuddet ikke vil kunne fremføres til modregning i kapitalindtægten, dvs. renter, udbytter m.v. Underskuddet vil altid kunne modregnes i indtægter fra erhvervsvirksomheder, så der lægges ikke hindringer i vejen for videreførelse af produktionsselskaber.

Jeg vil derfor opfordre Socialdemokraterne til at tilslutte sig regeringens lovforslag.

Jørgen Tved (KF):

Nu gør jeg mig måske ikke så store illusioner om et forslag, der kommer fra skatteministeren, om at lukke nogle af de værste huller i vores skattelovgivning, men da også små smuler giver brød, er vi naturligvis indstillet på at støtte de tiltag, der måtte være for at begrænse nogle af de værste skattespekulationer. Som vi opfatter de to forslag, mener vi, de supplerer hinanden, og derfor bør vi måske under udvalgsarbejdet prøve at få et forslag frem, som i højere grad end forslagene hver for sig kan opfylde de intentioner, vi ønsker opfyldt med forslaget.

Jeg synes, der blev bragt nogle ganske gode eksempler fra hr. Jens Thoft fra SF på, hvordan skattetænkningen og spekulationen foregår, og jeg kunne ikke helt genkende dem i de eksempler, hr. Glistrup nævnte. Jeg mener f.eks. ikke, at Berlingske Tidende hører til de helt små selskaber i dette land, og i hvert tilfælde er det en kendsgerning, at netop den Berlingske koncern har benyttet sig af nogle af de muligheder, lovgivningen indeholder.

Som sagt er vi positivt indstillet, og vi ser gerne en udvalgsbetænkning, hvor de to forslag bliver sammenarbejdet.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Til hr. Jørgen Tveds orientering skal jeg op-

lyse, at hverken det ene eller det andet forslag på nogen som helst måde fratager den Berlingske koncern muligheden for at få fuld ret til at trække sit underskud fra. Det rammer kun de mennesker, der er tvunget til at sælge deres aktier, fordi de er fattige. De, der er rige nok – som den Berlingske koncern – til at beholde deres aktier, bevarer deres fulde fradragsret. Det er kun fattige mennesker, dem, der virkelig lever i nød, som disse to forslag går ud over, det går overhovedet ikke ud over foretagender som den Berlingske koncern eller lignende, for de lægger bare deres egne aktiviteter, eventuelt deres egne obligationsbeholdninger, ind, og der kommer ikke noget aktionærskifte. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Nu kan jeg naturligvis have dæmpet min røst så meget, at hr. Glistrup ikke hørte, hvad jeg sagde, men jeg karakteriserede netop forslagene som et lille forsøg og sagde, at det var små smuler, der også gav brød. Vi er godt klar over, at de to forslag, der foreligger her, ikke for alvor griber ind i spekulationen. Men selv begrænsede tiltag vil vi støtte. Det er i hvert tilfælde en kendsgerning, at også den Berlingske koncern har klaret nogle problemer ved at spekulere i at købe tomme selskaber.

I øvrigt vil jeg gøre opmærksom på, at hr. Glistrup og jeg åbenbart har lidt forskellig opfattelse af, hvilke mennesker der virkelig er i nød. For hr. Glistrup er det åbenbart aktieejere osv., der ikke får tilstrækkeligt udbytte af deres indskudte kapital. Jeg har f.eks. den opfattelse, at det i højere grad er de mennesker, som skal slæbe overskuddene sammen, de, der knokler på arbejdspladserne, der mærker, hvor nøden er størst. En kassedame til 54 kr. i timen har ikke nogen misundelsesværdig tilværelse.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Aktieejere kan nu også være i nød, f.eks. dem, der har aktier i Hansa Turist, og som ikke har et godt, fedt og vellønnet lønmodtagerjob. De kan have det meget værre end den kassedame, der trods alt får 54 kr. i timen.

Hr. Jørgen Tved siger, at også små smuler giver brød. Jamen dette her er noget, som tager

[Glistrup]

brødet fra dem, der bliver nødt til at spise de små smuler. Det er kun dem, der rammes af det, for det er kun dem, der har brug for at skulle sælge et underskud for dog trods alt at kunne redde sig igennem, så de og deres familier ikke fuldstændig går til bunds. Det er de virkelig fattige i samfundet; de er langt fattigere end den kone, der tjener 54 kr. i timen. Det, det her drejer sig om, er dem, der taber, nemlig dem, der sælger aktierne; det er ikke dem, der køber aktierne.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Man er jo lige ved at græde, når man hører hr. Glistrup fortælle, hvordan virksomhederne har det her i landet. Jamen hvis de ikke kan forvalte deres virksomheder på en sådan måde, at de giver et nogenlunde anstændigt overskud, de kan leve af, vil vi faktisk foreslå, at de overlader virksomhederne til de arbejdere, der er ansat i den, og ser, om de ikke kan klare problemerne bedre.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Selv om man giver Folke-Feries og andre arbejderes repræsentanter adgang til at erhverve virksomhederne, kan de gøre meget lidt, når dollaren pludselig falder til halvdelen, eller hvis en maskine, man skulle få fra udlandet, pludselig viser sig ikke at blive leveret til tiden, og lignende ting. Nok kan vi synge Arbejdersangbogens serenader, men man skal ikke regne med, at det bliver bedre, bare fordi der kommer nogle arbejdere i stedet for dem, vi her taler om, og som pukler i 120 timer om ugen. Hr. Jørgen Tveds samfundsopfattelse er enfoldig og ude af takt med enhver virkelighedserkendelse.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Ordføreren for forslagsstillerne til lovforslag nr. L 70 (om ændring af ligningsloven), hr. Stavvad, har ordet.

Stavad (S):

Jeg vil først takke skatteministeren for de venlige ord om det socialdemokratiske forslag. Ministeren var enig i målsætningen. Hvis det er rigtigt, burde vi også på baggrund af mine be-

mærkninger om ministerens forslag kunne opnå en enighed om at lukke de huller, som jeg har påvist der er i ministerens forslag. Og som jeg allerede sagde tidligere, mener jeg, at vi gør det bedst ved at kombinere de to forslag.

Ministeren mener ikke, at det socialdemokratiske forslag er et effektivt værn. Jeg er helt opmærksom på, at det socialdemokratiske forslag rummer nogle undvigelsesmuligheder, hvis det får lov til at stå alene. Det er også derfor, at vi i vores fremsættelsestale har gjort opmærksom på, hvor vanskeligt det er for oppositionen at lave meget teknisk svære afgrænsninger, og det er derfor, vi har sagt, vi går ud fra, at ministeren under udvalgsarbejdet vil medvirke til, at vi får eventuelle huller og eventuelle afgrænsningsproblemer afklaret. Det har ministeren jo stort set allerede gjort med sit forslag.

Det undrer mig dog lidt, at ministeren har fremsat et selvstændigt forslag i stedet for efter førstebehandlingen at stille et ændringsforslag til det socialdemokratiske forslag, der har en ikrafttrædelsesdato, der hedder den 10. november. Men omvendt kan man sige, at der så ikke er nogen, der kan sætte spørgsmålstejn ved identiteten eller dette, at der foreslås så vidtgående ændringer; så har vi fået en førstebehandling af det hele, og derfor er det måske fornuftigt nok.

Ministeren sagde, at han frygtede, det socialdemokratiske forslag kunne forhindre en fornuftig rekonstruktion. Det er såmænd de samme betænkeligheder, der har ført til, at vi har lavet vort forslag så snævert, som vi har. Vi er nemlig, som ministeren også kan se af bemærkningerne til forslaget, helt enige i, at vi ikke skal ødelægge mulighederne for at lave en fornuftig rekonstruktion, hvad enten det er på personsiden, eller det er på aktivitetssiden. Derfor er vores forslag udformet sådan, at forudsætningen for, at dets bestemmelser træder i kraft, er, at begge betingelser er opfyldt samtidig, nemlig at aktiviteten er fuldt ophørt, eller at selskabet er afhændet. Vi har brugt en bestemmelse, som vi kender i forvejen i skattelovgivningen, nemlig investeringsfondslovens § 10, hvis definition er så snæver, at der faktisk ikke skal være aktivitet af nogen art tilbage i virksomheden, hvis den skal kunne benyttes. Den anden forudsætning er, at hele aktiekapitalen skifter hænder. Det er derfor, jeg mener, at den betænkelighed, ministeren gav udtryk for, er ubegrundet. I den

[Stavad]

situation, hvor det socialdemokratiske forslag træder i kraft, står vi tilbage med en tom skal, hvor det eneste aktiv er et passiv, der består af skatteværdien af et underskud, som kan fremføres. Og der kan ikke være nogen betænkeligheder ved at sige, at den tomme skal ikke skal have lov til at blomstre op igen og underskudet bruges til noget helt andet end det, der har frembragt det i det pågældende selskab.

Havde det været en fysisk person og ikke en juridisk person, vi talte om her, kunne et eventuelt underskud ikke afhændes til en anden. Hvis en landmand går ned med sin landbrugsjendom, vil den pågældende landmand ikke kunne sælge sit underskud til naboen, som så kan bruge det skattemæssigt. Det er det, man gør, når det drejer sig om selskaberne. Derfor går jeg ud fra, at vi kan finde ud af en kombination, når ministeren har fået denne klargøring fra vor side.

Hr. Aagaard havde en enkelt betænkelighed i forhold til børsnoterede selskaber. Også dér vil jeg sige, at det er uden problemer, da vores forslag taler om et fuldstændigt skift af aktionærkredsen. Det vil ikke kunne lade sig gøre i et børsnoteret selskab, uden at man simpelt hen inddrager og opkøber hele aktiekapitalen, og det kan ikke ske i stilhed. Derfor er der ingen definitionsproblemer dér. Derimod er jeg enig med ministeren i, at definitionsproblemet er større i forhold til ministerens forslag med hensyn til 50 pct., og derfor kan det måske være rimeligt, at man i ministerens forslag undlader at tage de børsnoterede selskaber med. Det kan godt være, at det er en fornuftig afgrænsning.

Endelig er der spørgsmålet om familie- og finansielle selskaber i forhold til ministerens forslag, men det kan vi dyrke under udvalgsarbejdet.

Hr. Glistrup gjorde nogle stærke bemærkninger om de svage i samfundet. Jeg tror simpelt hen, det er en forskellig holdning til, hvad man må bruge skattereglerne til, der gør, at vi kommer frem til forskellige konklusioner. I det eksempel, vi senest har set – selv om hr. Glistrup ikke mente, at det havde noget med den her sag at gøre – og hvor der er brugt de største beløb, er det vist en hr. Olesen fra Flexplan, som først får eftergivet sin gæld og derefter sælger underskuddet. Han narrer ikke bare samfundet, dvs. skatteyderne, som kommer til at betale for det underskud, som hans selskaber

har frembragt, men han har såmænd også narret de kreditorer, som i en tvangsakkord har været nødt til at afskrive 80 pct. af gælden. Mon det er den type, hr. Glistrup mener er de svage i samfundet? Men jeg forstod nærmest, at det såmænd ikke var hr. Olesen, hr. Glistrup tænkte mest på.

Jeg vil gerne slutte med at takke det flertal, der har udtalt sig venligt om det socialdemokratiske forslag. Og jeg tæller et flertal, når jeg lægger stemmerne fra SF, Fælles Kurs og Socialdemokratiet sammen med Det Radikale Venstres, for fru Aase Olesen sagde noget meget afgørende. Fru Aase Olesen sagde – uden sådan at gå dybt ned i de enkelte forslag – at Det Radikale Venstre ville være med til at gennemføre et forslag uden huller. Det betyder, at det socialdemokratiske forslag ikke vil kunne vedtages uden ændringer med Det Radikale Venstres stemmer. Det betyder også, at ministerens forslag ikke vil kunne vedtages med Det Radikale Venstres stemmer. Men det betyder derimod, at det socialdemokratiske forslag i en kombination med regeringens forslag vil kunne vedtages med Det Radikale Venstres stemmer. Det takker jeg for, for jeg er enig med fru Aase Olesen i, at vi ikke kan være tjent med at gennemføre noget, som man kort efter kan påvise er gennemhullet, og som ikke virker efter den hensigt, Folketinget har haft med det.

Derfor glæder jeg mig til det kommende udvalgsarbejde og håber, det vil lykkes. Jeg synes faktisk, vi skylder personer uden for Folketinget at få disse forslag vedtaget inden nytår, fordi de har en ikrafttrædelsesdato, der hedder fremsættelsen. Derfor synes jeg, vi skylder dem at prøve at få det gjort færdigt i Skatte- og Afgiftsudvalget, og det vil vi fra Socialdemokratiets side medvirke til, alt hvad vi kan. Jeg håber også på en positiv medvirken fra ministerens side til det socialdemokratiske forslag.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Først vil jeg takke ordføreren for en altovervejende positiv modtagelse af regeringens forslag til at stoppe det, som jeg vil kalde den rene skattemæssige spekulation i opkøb af underskudsselskaber.

Hvis jeg nu ville benytte mig af samme tabelværk som hr. Stavad, ville jeg være i stand til på samme måde at tælle sammen til et flertal for regeringens forslag. Det er der selvfølgelig

[Skatteministeren]

grund til at udtrykke sin glæde over, for der er ikke noget hul i det forslag, regeringen har fremsat.

Hr. Stavad og hr. Jens Thoft har kritiseret regeringens lovforslag for at give de købende aktionærer mulighed for at placere en stærkt overskudsgivende erhvervsvirksomhed i selskabet og stadig bruge underskuddet.

Jeg forstår egentlig ikke den kritik, specielt ikke når jeg læser bemærkningerne til Socialdemokratiets lovforslag nr. L 70. For det fremgår jo af disse bemærkninger, at Socialdemokratiet ønsker at stoppe spekulation med underskudsselskaber, hvori der placeres finansielle aktiver – det er alene det, Socialdemokratiet i virkeligheden er ude efter. Man ønsker, som der står i bemærkningerne, at fastholde den fleksibilitet og bevægelsesfrihed, som er nødvendig for, at et underskudsgivende selskab kan omlægges eller udvide sine aktiviteter i forbindelse med et ejerskifte. Det er en målsætning, som regeringen er helt enig i, men som i praksis netop ikke tilgodeses af Socialdemokratiets forslag, for denne målsætning kan ikke opfyldes, hvis underskud ikke kan modregnes i indkomst fra erhvervsvirksomhed.

I anledning af påstanden om, at der er et hul i regeringens forslag, altså påstanden om, at det skal kunne give anledning til spekulation, at man efter regeringens forslag stadig væk kan få lov at fremføre underskud i overskud af erhvervsvirksomhed, vil jeg gerne sige, at man jo ikke uden videre kan flytte en erhvervsvirksomhed fra ét selskab til et andet. For det første er der et hensyn at tage til virksomhedens kunder og kreditorer, og for det andet vil en flytning betyde efterbeskatning af genvundne afskrivninger, investeringsfondshenlæggelser, varelager nedskrivninger osv. Disse hensyn vil være så tungtvejende, at man praktisk talt kan se væk fra spekulation i underskudsselskaber ved at flytte erhvervmæssige aktiviteter.

Det er derfor også et svar til fru Aase Olesen, der efterlyste en argumentation for, at regeringens forslag ikke efterlader et hul. Hvis man laver et indgreb imod muligheden for at fremføre underskud i erhvervmæssigt overskud, vil det gøre langt mere skade end gavn, og det vil lægge hindringer i vejen for rekonstruktion af underskudsgivende produktionsselskaber.

Til gengæld er der altså rent faktisk et hul i Socialdemokratiets forslag, der nemlig ikke

rammer den målgruppe præcist, som Socialdemokratiet selv angiver i bemærkningerne til sit forslag.

Socialdemokratiet foreslår en definition til afgrænsning, hvor man henviser til fortolkningen af investeringsfondslovens § 10 om efterbeskatning ved ophør eller afhændelse af erhvervsvirksomhed. Den bestemmelse fortolkes på den måde, at efterbeskatning først sker, såfremt enhver form for erhvervmæssig virksomhed – og det vil sige samtlige virksomheder – er ophørt eller afhændet. Efterbeskatning finder derimod ikke sted, hvis den skattepligtige f.eks. ejer en beskeden udlejningsejendom eller en skibsanpart.

Hvis denne definition nu skulle bruges til afgrænsning i Socialdemokratiets forslag, ville begrænsningen i underskudsforeførelse nemt kunne omgås ved, at selskabet opretholder en eller anden minimal form for erhvervsvirksomhed. Hvis der derimod skal ske en selvstændig fortolkning af udtrykket »ophør eller afhændelse af hidtidig virksomhed«, bliver bestemmelsen simpelt hen slet ikke til at håndtere. Begrebet »en virksomhed« kan ikke defineres entydigt i denne forbindelse. Hvornår er der tale om flere forskellige virksomheder og ikke en enkelt? Hvornår skal en ændring af en virksomhed anses for ophør af en virksomhed og påbegyndelse af en anden virksomhed? Hvilken virksomhed skal egentlig anses for at være hidtidig? Alle disse spørgsmål vil give anledning til enorm stor retsikkerhed, og derfor må vi for enhver pris undgå at skulle ind i en sådan kvalitativ bedømmelse af selskabernes virksomhed.

Ejerkredsen kan i øvrigt ændres, inden virksomheden ophører eller afhændes. Virksomheden kan f.eks. afhændes til de tidligere aktionærer, og det kan aftales allerede i forbindelse med købet af aktierne i selskabet, for nu blot at nævne nogle af de betænkeligheder, man kunne have ved Socialdemokratiets forslag.

Det er da rigtigt, at Socialdemokratiet, hvis man tager dets forslag for pålydende og læser bemærkningerne dertil, angiveligt ikke ønsker at forhindre nogen rekonstruktion af en erhvervsvirksomhed ejet af et selskab, men i praksis vil det altså komme til at virke anderledes, og jeg vil gerne nævne et eksempel på, hvordan Socialdemokratiets forslag kunne få en uheldig virkning.

[Skatteministeren]

Et produktionsselskab, der omlægger sin produktion i forbindelse med ejerskifte, vil være ophørt med sin hidtidige virksomhed og har derfor tabt det gamle underskud, uanset at den ene produktionsomlægning var nødvendig for at få virksomheden til at give overskud. Lad os nævne som eksempel en møbelfabrik, der går over til at producere elementkøkkener. Tilsvarende vil et selskab, der driver to virksomheder, tabe underskuddet, hvis den ene virksomhed afhændes eller ophører. Det er umuligt at fastlægge grænsen for, hvornår en produktionsomlægning skal anses for ophør af hidtidig virksomhed, og det vil give anledning til en betydelig retsusikkerhed.

Jeg lægger derfor stor vægt på, at der fortsat er mulighed for at fremføre underskud i overskud af erhvervsvirksomhed, og det kan også være en kommentar til hr. Glistrups tårefremkaldende fremstilling af situationen i erhvervslivet. Den kritik, hr. Glistrup fremsatte, kunne muligvis med rette rettes imod Socialdemokratiets forslag, men den kan i hvert tilfælde ikke med rette rettes imod regeringens forslag, fordi der netop, som jeg har understreget flere gange, efter regeringens forslag fortsat vil være mulighed for at fremføre underskud i overskud af erhvervsfølsom virksomhed. Det vil altså sige, at disse trængte mennesker, som hr. Glistrup i rørende vendinger talte om, om jeg så må sige, vil kunne sælge deres underskud, blot der er tale om normal videreførelse af sund produktionsvirksomhed. Det er jo kendsgerningen om regeringens forslag, og derfor er der slet ikke noget hold i hr. Glistrups påstande for så vidt angår regeringens forslag.

Endelig var der en række bemærkninger om forbindelsen mellem regeringens lovforslag og Skattelovrådets initiativ vedrørende beskatning ved konkurs og akkord. Skattelovrådet er jo ganske rigtigt fremkommet med en sådan udtalelse og foreslår en generel fastsættelse af regler for, hvordan de skattemæssige forhold for personer og selskaber skal ordnes ved konkurs, akkord eller gældssanering, og sigtet er bl.a. at lette forholdene for konkursboerne og de personlige fallenter.

Forbindelsen til de tomme selskaber, som vi taler om i dag, opstår ved, at sådanne selskaber i flere tilfælde har opnået en akkord, hvorved gælden i selskabet blev helt eller delvis fjernet. Akkordfordelen er efter gældende praksis skat-

tefri og reducerer derfor ikke selskabets skattemæssige underskud, uanset at den akkorderede gæld kan have været udgifter, der er trukket fra i skatteregnskabet.

Som en del af Skattelovrådets forslag indgår, at gældsregeringen reducerer eventuelt skattemæssigt underskud krone for krone, og dette vil jo i mange tilfælde reducere de underskud, der kan overdrages i form af tomme selskaber.

En reduktion af underskud ved akkord vil til gengæld næppe være en tilstrækkelig foranstaltning for at stoppe det, man kunne kalde spekulation i tomme selskaber – det tror jeg hr. Stavad må give mig ret i – og selv om der derfor selvfølgelig er en forbindelse imellem Skattelovrådets udtalelser om beskatning ved konkurs og akkord, er det ikke sådan, at det ene stiller sig hindrende i vejen for det andet. Når der er et ønske om at stoppe det, som jeg vil kalde den rene skattemæssige spekulation i underskud, vil det under alle omstændigheder være nødvendigt at fremkomme med dette lovinitiativ, og det er baggrunden for, at regeringen har fremsat sit forslag. Men jeg afviser ikke, at der selvfølgelig er en sammenhæng, sådan som jeg her har beskrevet den.

Som svar på det spørgsmål, der er stillet om, hvilke overvejelser regeringen gør sig, kan jeg sige, at jeg straks efter at være blevet skatteminister er gået i gang med at studere Skattelovrådets udtalelse. Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt tilkendegive, hvordan jeg i alle detaljer vil forholde mig til de anbefalinger, der er kommet. Men det er da et spørgsmål, som jeg på et senere tidspunkt meget gerne vil vende tilbage til.

Stavad (S):

Jeg vil godt sige til skatteministeren, at jeg har lidt svært ved at finde ud af, hvad det var for et lovforslag, skatteministeren kommenterede. Det kan ikke have været det socialdemokratiske, for skatteministeren havde et eksempel med en møbelfabrik, der går over til i stedet for at fremstille elementkøkkener, og mente, at det skulle være noget, der gav anledning til problemer. I det eksempel, ministeren nævnte, var der eksempelvis intet ejerskifte, det var altså ikke sådan, at aktierne skiftede hænder, og derfor var der intet problem. Derudover er jeg da helt sikker på, at med den definition, som ministeren selv henviste til ligger i investerings-

[Stavad]

fondslovens § 10, var aktiviteten ikke ophørt i den pågældende virksomhed.

Ministeren gjorde en række betragtninger gældende, uanset at det af det socialdemokratiske forslag i bemærkningerne klart og tydeligt fremgår, at vi netop for at undgå tvivl om fortolkning har benyttet den samme formulering som i investeringsfondslovens § 10. Hvorfor begynder ministeren så at fundere over, hvilke andre fortolkninger man kunne nå frem til?

For det første er det, ministeren har sagt, derfor noget, som ikke har relation til det socialdemokratiske forslag, og for det andet var flere af de ting, ministeren var inde på, dybt selvmodsigende. Ministeren mente nemlig, at det ville forhindre rekonstruktion, og samtidig var ministeren også af den opfattelse, at det kunne omgås uden nogen som helst problemer; altså var det stort set helt værdiløst.

Jeg mener, at det forslag, vi har fremsat, er meget præcist i forhold til virkeligheden, som den er i dag. I dag er det tomme selskaber, man handler med, men jeg erkender, at en adfærdændring giver en risiko for, at det socialdemokratiske forslag ikke er godt nok. Skatteministerens forslag rammer meget præcist i forhold til den måde, omgørelserne foregår på i dag, men med en adfærdændring vil man kunne omgå skatteministerens forslag, og derfor må der en kombination til, hvis vi skal lukke hullerne.

Så mente ministeren i øvrigt, at vi i vores forslag alene havde tænkt på passiv kapitalanbringelse. Det passer ikke. Hvis ministeren læser bemærkningerne til lovforslaget, vil han se, at det er generelt, og så har vi taget et eksempel og sagt: Det er typisk passiv kapitalanbringelse. Det er det i dag, fordi det er det mest givtige. Det er dem, der vil betale den højeste pris for underskuddet, der benytter muligheden i dag. Derfor ser jeg, uanset hvad ministeren måtte mene, frem til det flertal, der har erklæret sig indstillet på, at disse huller skal lukkes, at vi får lavet et fornuftigt stykke udvalgsarbejde og forhåbentlig også får konkluderet forholdsvis hurtigt, så vi kan få kombineret ministerens fornuftige forslag med det fornuftige socialdemokratiske forslag.

Så vil jeg godt sige til ministeren med hensyn til Skattelovrådets betænkning, som nu har ligget siden februar måned, mens pengene fortsat også af den grund siver ud af statskassen, at

han har ikke uanet tid til at tænke sig om. Ministeren må meget hurtigt finde ud af, om han vil komme med et forslag på dette område; gør han det ikke, har vi heldigvis fået god hjælp af Skattelovrådet til som opposition at udfærdige et ganske udmærket forslag på dette område, og hvis ikke ministeren i løbet af meget kort tid meddeler, hvad han vil foretage sig, bliver oppositionen også på det område nødt til at gøre regeringens arbejde, og så har vi jo fra denne sag erfaring for, at når oppositionen har samlet et flertal uden om regeringen, kommer regeringen krybende og vil godt være med. Det er da bedre, end at man stiller sig op og ikke vil være med til noget som helst, men jeg synes, det ville være mere passende, hvis ministeren brugte lidt kræfter på at lukke huller i skattesystemet i stedet for at udsende ligegyldige pressemeddelelser.

Glistrup (FP):

Det er mistrøstigt, at formanden for folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg indskiber sig i det socialisthetzende, erhvervsfjendtlige falskmøntneri, der praktiseres fra TV-Avisens side. Hr. Olsen og hans Flexplan har intet, absolut intet, at gøre med de forslag, der behandles her; det har noget at gøre med de skattemæssige virkninger af tvangsakkord.

Det, vi diskuterer her, er problemet, hvad man skal kunne gøre, når der er et underskud. Da er det således, at både skatteministeren og andre socialdemokrater her i salen er fuldstændig enige med Fremskridtspartiet i, at det kan fremføres i fem år i finansielle indtægter eller i erhvervsindtægter – hvis der overhovedet er nogen, der kan sondre mellem de to ting. I alle grupper indtægter kan det fremføres i fem år, og det vil det blive hos den, der er nogenlunde velbeslået og rig. Derfor har disse forslag ikke noget at gøre med den, der bare enten selv har nogle penge, eller som har en god bankforbindelse; det har kun noget at gøre med dem, der virkelig er slået ud og kastet ned på bunden af samfundet.

Disse mennesker, der altså har et underskud – og det vil sige, at de har betalt for meget i skat – har en underskudsoverførselsret, som alle, der er velbeslåede, kan få, men de fattige, de sociale tabere, som det drejer sig om, kan ikke bruge underskuddet direkte; derfor må de ud og lade sig presse eventuelt af nogle, der vil kø-

[Glistrup]

be deres aktier, og så er det, denne situation kommer ind. Her er det, Fremskridtspartiet siger i lovforslag nr. L 35 og L 36, at den retfærdige løsning er den, at de, der virkelig har lidt tabet, har haft underskuddet, skal have 100 pct. udbytte deraf enten i form af en negativ skattegodtgørelse, L 35, eller en tilbageførsel i eventuelle overskud fra tidligere år, L 36.

Det er den socialt retfærdige, enkle og klare løsning, men så længe alle socialdemokraterne her i salen simpelt hen har idiosynkrasi mod at stemme for noget, fordi der står Fremskridtspartiet som afsender, uanset hvor sagligt det så end er, er situationen den, at der er spærret for den menneskeligt, skatteretligt, samfundsmæssigt og i enhver henseende lette og elegante løsning på problemerne, nemlig vedtagelsen af L 35 og L 36. Så var der ikke flere problemer tilbage.

Nu må man henvise de pågældende mennesker til at sælge deres aktier, og så siger det sig selv, at køberne også vil have en del af det overskud, der er forbundet med det; derfor presser man prisen ned, og så tilegner køberen sig på en vis måde en fordel, fordi man ikke har vedtaget L 35 og L 36. Nu vil man give køberen en endnu større fordel, for nu kan han komme og sige: Ja – men som følge af det, denne skatteminister har lavet med, at vi ikke må lægge den lette aktivitet ind i finansielle aktiver, men skal lave køkkenelementer, Mallorcarejser eller ejendomshandler, kan vi ikke give kurs 47, men kun kurs 38 for dine aktier. Så er det, de rige skattetænkere griner og hoverer, og den fattige mand, der har gjort en samfundsmæssigt nyttig indsats med sin erhvervsvirksomhed, får sit tab dobbelt op. Det er ham, man rammer, og bestemt ikke dem, der køber disse selskaber. Dem ville man ramme, hvis man gav 100 pct. valuta til den oprindelige aktieejers ved at gennemføre L 35 og L 36; så ville man løse problemet, ved at gevinsten kom hen, hvor den skulle, ved dette underskudsfradrag. Nu gør man det bare endnu mere urimeligt for dem, som der er grund til at hjælpe, og endnu bedre for dem, som bare går ud for at købe tomme selskaber, fordi man opstiller disse formelle hurdler, der for den, der har økonomisk magt over tingene, overhovedet ikke er nogen hurdler, da det er den letteste ting i verden at opfylde såvel de socialdemokratiske som regeringens betingelser, der giver en så rummelig frist som de fem år med underskuds-fremførselsret.

Derfor er det elendige forslag både fra regeringen og fra Socialdemokratiet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 59;

Forslag til lov om ændring af lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Af Lykketoft (S) m.fl.

(Fremsat 3/11 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne starte med at konstatere, at der er en ganske afgørende forskel mellem den fremgangsmåde, Socialdemokratiet har valgt i forbindelse med lovforslag om ATP og LD, og så den fremgangsmåde, regeringen har valgt.

Fra regeringens side fremsætter vi ikke lovforslag vedrørende disse fondes forhold uden først at have talt med fondenes bestyrelser og uden at have drøftet sagen indgående med arbejdsmarkedets parter. Tværtimod finder vi, at de spørgsmål, det her drejer sig om, er så væsentlige og så komplicerede, at der må finde en grundig rådslagning sted, før regeringen lægger sig fast på konkrete forslag.

En gennemgang af de enkelte elementer i det foreliggende lovforslag vil bekræfte, at der er megen tvivl og betænkelighed knyttet til det, hvorfor det trænger til en grundig behandling, og selv om vi kan være meget grundige i Folketinget, er der nok også behov for, at denne grundige behandling på dette stadium foregår i et andet regi, nemlig sammen med arbejdsmarkedets parter